

[Arbejds- og Socialministeren.]

ledning af det ærede Medlems Bemærkninger gøre den særlige Tilføjelse, at Naturen nu engang er indrettet saaledes, at man ikke straks kan fastslaa, hvor stor den varige Forringelse af Erhvervsevnen er, som skal erstattes. Helbredelse tager sin Tid, og det, der først saa ud til at være ret ubetydeligt, kan blive meget alvorligt, ligesom det, der til at begynde med saa slemt ud, kan vise sig i det lange Løb at være en lettere Skade. Derfor har den Lovgivning, det her drejer sig om, og som altid har haft almindelig Tilslutning, ogsaa fra det ærede Medlems Parti, sat fornoldsvis lange Frister for, hvornaar det er nødvendigt at træffe den endelige Afgørelse. At der vil blive anlagt et humanit Skøn med Hensyn til Erstatningernes Administration, anser jeg efter mit Kendskab til Forvaltningsorganerne for hævet over enhver Tvivl, men at den Lov, som vi praktisk talt alle har været enige om, maa overholdes, er vel ogsaa det ærede Medlem enig med mig i.

Det ærede Medlem Fru Gloerfelt-Tarp bad om en Udtalelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Ofrene for Maglekildevej-Katastrofen den 21. Marts, og det ærede Medlem Hr. Mogens Fog var under sin Omtale af dette Spørgsmaal inde paa hele Problemet om Dækning af de bomberamtes Underforsikring.

Som det vil være det høje Ting bekendt, er der ved Erstatningsloven truffet den Ordning, at Staten dækker de Tab ved Selvrisiko og Underforsikring, som de egentlige Frihedskæmpere har lidt under deres Deltagelse i Kampen eller ved tyske Genældelsesaktioner og lignende, men herudover har man ikke ment at kunne komme. Der var i Samlingsregeringen en overvejende Stemning for ikke at gaa videre, og det netop af den Grund, som det ærede Medlem Hr. Mogens Fog anførte, nemlig at Befolkningen under Krigen stadig er blevet opfordret til at sørge for, at Forsikringerne skulde være i Orden, og til at forhøje Forsikringssummerne, efterhaanden som Priserne steg. Dette Standpunkt indtog man altsaa dengang, og jeg kan ikke se, at der er Grund til nu at søge en anden Ordning gennemført. De Forhold, som det ærede Medlem Hr. Mogens Fog nævnte, har man jo allerede taget Stilling til, da man gennemførte Erstatningsloven, og hvad særlig angaar privat Indbo, er det udtrykkeligt bestemt i Loven, at Erstatning her i intet Tilfælde kan overstige 20 000 Kr. Jeg kan derfor ikke se, at vi har nogen Grund til at gaa højere.

Med Hensyn til Katastrofen den 21. Marts har Handelsministeren som bekendt haft et Samraad med Finansudvalget om Krigsforsikringens Stilling. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at man i Ministeriet for særlige Anliggender stadig følger denne Sag med Interesse og er villig til at foretage en Undersøgelse af Mulighederne for at hjælpe, dersom der skulde foreligge Tilfælde, hvor den gældende Lovgivning ikke maatte strække til over for Skader, hvis Genoprettelse ligefrem er en Velfærdssag for vedkommende. Men ud over en Hjælp efter en saadan rent social Linie tror jeg ikke vi kan komme paa dette Omraade.

Endelig er der her i Tinget fra forskellig Side fremsat Bemærkninger om de Drab paa Stikkere, som har fundet Sted i Besættelsesaaarene. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Jeg gaar ud fra, at Ministeren for særlige Anliggender selv vil gøre nogle Bemærkninger om Spørgsmaalet ved en senere Lejlighed, hvor han kan være til Stede. Dog vil jeg i Anledning af den Diskussion, der har været om Drabet paa Leif Faigh ikke undlade at meddele, at Ministeriet for særlige Anliggender fra Modstandsbevægelsen har faaet oplyst, at denne Mand blev dræbt paa Modstandsbevægelsens Ordre under Hensyn til den betydelige Fare, han frembød. Denne Oplysning har man ingen Grund til at tvivle paa, og der vil ikke blive foretaget yderligere i denne Sag. Men som sagt, en nærmere Drøftelse af disse Forhold vil det sikkert være praktisk at vente med, indtil Ministeren for særlige Anliggender selv kan faa Lejlighed til at deltage deri.

Indenrigsministeren (Kjær): Der har under Finanslovdebatten været rettet en Række forskellige Spørgsmaal og Henveldeiser til mig; en Del af dem har formentlig mistet deres Interesse, fordi de Sager, de vedrørte, for længst er blevet afgjort. Det gælder f. Eks. Spørgsmaalet om Afholdelse af kommunale Valg og Valgretten ved samme o. s. v. Jeg lader disse Spørgsmaal ligge og skal sige nogle Ord om andre af de rejste Problemer.

De ærede Medlemmer Hr. Heilesen og Hr. Kristian Nygaard har været inde paa Alkoholspørgsmaalet og kom herunder ind paa at omtale Størrelsen af det Beløb, der fra Statens Side stilles til Raadighed for Ædruelighedsarbejdet. De fandt, at Beløbet var forholdsvis ringe, og jeg skal naturligvis indrømme, at stort er det ikke. Men det er alligevel min Opfattelse, at hvis man sammenligner det Beløb, der her er